

ПЕРВИННА ПРОФСПІЛКОВА ОРГАНІЗАЦІЯ

З початком створення в 1930 р. інституту організувалися партійна, комсомольська і профспілкова організації. Профспілкова займалася питаннями політичного виховання і контролем поведінки безпартійних членів колективу працівників та студентів інституту. Головами профкому до 1940 р. були М. Каминський та П. Зильберг. Профспілкова робота здійснювалася під керівництвом партійної організації і у тісній співдружності з комсомольською організацією.

Важким іспитом для інституту була Велика Вітчизняна війна. На час окупації Дніпропетровська заклад був евакуйований до Новосибірська. Заняття проводилися у лабораторному корпусі Новосибірського інженерно-будівельного інституту, а в листопаді 1943 р. інститут повернувся до рідного міста.

Після звільнення території Радянського Союзу почалося інтенсивне відновлення народного господарства. Вже з 1947 р. активно діяла комсомольська профорганізація спільно з профкомом співробітників. Головою студентського профкому був обраний студент III курсу Г. І. Луста.

Головною турботою в цей період була організація побуту студентів у важких післявоєнних умовах при нестачі гуртожитків і житла, надання матеріальної допомоги, розподіл талонів на придбання промтоварів і продуктів для додаткового харчування. Під керівництвом профкому студенти брали активну участь у відновленні навчальних корпусів, лабораторій і будинків, гуртожитків інституту, у відбудовних роботах міста, відновленні народного господарства, заготовлювали продукти для студентських їдалень.

У 1949 р. профком студентів очолив Б. М. Одинцов. Робота студентів і профкому з керівництва народним господарством продовжувалася. Відродилася художня самодіяльність студентів і співробітників. Студентські колективи виступали з концертами на агітмайданчиках. У період 1951–1952 рр. профспілковою організацією студентів керував І. Л. Паливода, який згодом став секретарем Жовтневого райкому КПРС. Згідно з програмою післявоєнних п'ятирічок передбачалося відновлення з руїн заводів, фабрик, житлового фонду. Країна мала гостру потребу фахівців-будівельників. Під керівництвом профорганізацій у вільний від навчання час почали відновлювати будівлю інституту, самотужки побудували гуртожиток на 436 місць. Сформувалося соцзмагання з виконання виробничих завдань.

З 1952 по 1954 р. студентським профкомом керував А. Є. Шило, якого в 1955 р. змінив О. В. Васильківський. У цей час студентський профком здійснював контроль за роботою громадського харчування, розвивав студентське самоврядування в гуртожитках. Студентська

Колектив профкому. Зліва направо: перший ряд: Г. Г. Вдовкіна, Л. Д. Харук, Г. Б. Сабадир, Л. В. Бодак, О. П. Мартиш, Л. А. Чередниченко, В. А. Бабенко, І. Л. Окуневич, Ю. В. Хорожанська, О. В. Тараніна; другий ряд: Д. Л. Волчок, Т. М. Дубов, А. О. Петренко, І. М. Ільєв, І. А. Тютєєв, О. О. Чайковський

самодіяльність досягла академічного рівня, — здійснювалася постановка п'єс і опер на сценах театрів.

У 1956 р. профком очолив В. М. Колохов. При цьому збереглися якісно поглиблені традиційні напрями роботи профорганізації. У контакті зі студентським профкомом почали працювати профорганізація викладачів і співробітників. Керівництво цією організацією здійснював місцевий комітет, який до 1960 р. очолював О. Є. Ринсков. До літа 1958 р. силами студентів і викладачів інституту було завершено будівництво спортивно-оздоровчого табору в с. Любимівка, який розташований на мальовничому березі Дніпра. Цей табір був улюбленим місцем відпочинку співробітників і студентів у літній період.

Студенти-архітектори в межах виробничої практики прикрасили табір дерев'яними скульптурами, спорудами малих архітектурних форм, різьбленням. Під керівництвом директора табору Л. Й. Вілешина облаштували пляж, танцмайданчик і літній агітмайданчик, встановили житлові намети. Місцевий комітет займався соціальним захистом і оздоровленням членів профспілки та їхніх родин, розподіляв житлову площу, черговість одержання житла, що дуже жорстко контролювалася міськвиконкомом.

В кінці 1960 р. відбулося злиття студентського профкому і профкому співробітників та викладачів, у результаті чого утворився єдиний профком працівників вищої школи і наукових установ, структура якого збереглася дотепер. Профспілковою організацією керував профком, який обирався на загальних зборах колективу. В 1960 р. його очолив С. Л. Бабченко, а в 1962 р. — Г. В. Соколов.

Профком займався усіма виробничими, господарськими та побутовими питаннями, що виникали у процесі діяльності інституту. Основна увага приділялася збереженню морального клімату в підрозділах і студентських групах, а також вирішенню трудових конфліктів. У 1960 р. почало функціонувати студентське проектно-конструкторське бюро, робота якого підтримувалася профкомом.

У цей час виник рух, спрямований на допомогу сільському господарству. Організувалися господарські загони. Під керівництвом профкому проводилися соціалістичні змагання між загонами з наступним заохоченням переможців. Зародилася організація студентських будзагонів на період літніх канікул. Вони працювали на передових будовах країни: на цілині, Байкало-Амурській магістралі, освоєнні енергетичних ресурсів Західного Сибіру.

У 1960 р. під керівництвом С. І. Бородіної для оздоровлення студентів, працівників і викладачів в інституті почав працювати санаторій-профілакторій на 150 місць.

З часу його існування до 2014 р. оздоровлено понад 20 тис. студентів. Сьогодні колектив санаторію-профілакторію під керівництвом головного лікаря

Л. А. Чередниченко — голова профкому, член-кореспондент Академії будівництва України. Вищу освіту здобула в Дніпропетровському гірничому інституті ім. Артема, який закінчила з відзнакою в 1969 р. Три роки відпрацювала інженером-конструктором у ЦКТБ.

Після завершення навчання в аспірантурі у 1974 р. почала працювати в Дніпропетровському інженерно-будівельному інституті, зокрема обіймала посаду асистента, а, захистивши кандидатську дисертацію, з 1978 р. і дотепер працює доцентом кафедри безпеки життєдіяльності.

У науковому доробку Л. А. Чередниченко — більш як 100 друкованих праць. Є співавтором чотирьох підручників, має чотири авторських свідоцтва. Нагороджена знаками «Відмінник освіти України», «Петро Могила», «За розвиток регіону», «Заслужений працівник профспілки працівників освіти і науки України».

ЧЕРЕДНИЧЕНКО
Людмила Антонівна

*Голова профкому,
кандидат технічних наук*

О. В. Черненко робить усе можливе, щоб зберегти лікарську базу профілакторію для оздоровлення студентів.

З 1970 р. профкомом керував Р. А. Барановський, а з 1974 р. — А. П. Уласов, якого в 1975 р. змінив Н. М. Куліш. У цей період продовжувала розвиватися матеріальна база спортивно-оздоровчого табору, покращився вигляд території. Художня самодіяльність інституту посідала перші місця в традиційних міжвишівських фестивалях, зокрема конкурсах «Студентська весна».

У 1976 р. профком очолив А. Ф. Горб. Продовжилися соцзмагання між студентськими групами і підрозділами інституту, розвивалася спортивна база, художня самодіяльність вийшла на міжнародну арену (ансамбль «Маки»). Була організована база відпочинку для співробітників у м. Бердянську, де побудували спальний корпус у курортній зоні на Азовському морі, в якому щорічно оздоровлювалися 70 членів первинної профспілкової організації і членів їхніх родин (на жаль, його сьогодні не існує).

У квітні 1988 р. організувалося садове товариство «Калина» чисельністю 110 учасників. Велася робота з огороження, електрифікації та водопостачання ділянок. Ректорат і профком надавали матеріальну допомогу в благоустрої садовничого товариства. Вирішували студентські проблеми: профком допомагав у влаштуванні

Конференція трудового колективу

дітей студентів у ясла-сад, частково сплачував за утримання дітей у дитсадках, організовував конкурси дитячих малюнків, проводив новорічні зустрічі.

З 1988 р. профком очолює к.т.н., доц. Л. А. Черденченко. Подальшу роботу профкому визначив новий статут профкому, який був прийнятий у 1991 р. З того часу більше уваги приділяється соціальним питанням, захисту інтересів працівників. Профспілки відмовилися від невласливих їм функцій господарників.

Захищаються економічні, соціальні та духовні інтереси трудящих у сфері охорони праці, виконується робота з підвищення життєвого рівня, зі сприяння в розвитку лікувально-оздоровчої і культурно-спортивної бази тощо.

При профкомі діє дитяча спортивна школа (ДЮСШ), де працюють секції з бадмінтону, гімнастики, фехтування та ін. Між підрозділами і кафедрами проходять змагання, на яких підбиваються відповідні підсумки, а переможці нагороджуються цінними подарунками. ВНЗ готує олімпійців, багато студентів отримують золоті та срібні медалі на чемпіонатах світу.

У 1993 р., коли вийшов Закон України «Про колективні договори й угоди», почалося укладання колективного договору. У зв'язку з розпадом СРСР і утворенням незалежної держави, в країні погіршився соціальний стан працівників вищої школи. У вишах спостерігався занепад матеріальної бази, відтік молодих кадрів у приватні структури, різке зниження обсягів держдоговірних робіт, падіння соціального рівня педагогічних кадрів. Профспілкові працівники освіти і науки підвищили свою активність: зверталися до уряду з питаннями погашення заборгованості щодо заробітної плати і стипендій, забезпечення фінансування вишів. Також у Дніпропетровську та Києві проводилися акції протесту, в яких члени профспілки брали активну участь. Згідно з Постановою № 1033, прийнятою у 1996 р.,

відбувалося масове скорочення робочих місць у галузі. Профком вирішував проблеми з працевлаштування осіб, які звільнялися, знаходив можливості зберегти кадри академії, надавав матеріальну підтримку.

Поступово життя налагоджувалося. Почалося більш регулярне фінансування, здійснювалися виплати заробітної плати і погашення заборгованості. Зросли стипендії, підвищилася заробітна плата викладачів і співробітників. Незважаючи на складний час, профком і ректорат приділяли велику увагу виховній роботі. Проводилися міжвишівські щорічні конференції з виховної роботи під керівництвом проректора з навчально-виховної роботи, проф. А. П. Приходько. Як і раніше, виховну функцію, головним чином, виконував студентський клуб, директором якого спочатку був В. П. Кучеренко, а потім його змінила молода і талановита Юлія Ойна. Завдяки їй художня самодіяльність і сьогодні посідає перші місця на конкурсі «Студентська весна». Крім того, студенти неодноразово вигравали Гран-прі.

У межах франко-українського проекту під керівництвом проректора з міжнародних питань, проф. Б. М. Дікарева виникла ідея постановки міні-вистав французькою мовою, у яких також беруть участь студенти-іноземці. Театральні постановки готуються на високому професійному рівні.

Починаючи з 2002 р., театральна група академії посідає перші місця на театральних фестивалях Франції. Нагороджена багатьма преміями та дипломами.

У 2002 р. при профкомі академії для співробітників і викладачів був організований клуб «Усмішка» (керівник — Н. В. Данильченко), що займався проведенням творчих вечорів відпочинку.

Останніми роками основними напрямками роботи профспілки є: соціальний захист членів профспілки, збереження морального клімату в підрозділах академії, поліпшення умов роботи й житлових умов студентів і співробітників, оздоровлення студентів, співробітників та їхніх родин.

Профком завжди мав підтримку ректорату академії й особисто ректора, д.т.н. проф. В. І. Большакова. Нині багато уваги приділяється питанням оздоровлення, і це після того, як Фонд соціального страхування перестав фінансувати санаторно-курортне лікування. За кошти профкому та за підтримки академії придбаються путівки на базу відпочинку «Надія» у м. Приморську, путівки у санаторій «Новомосковський» та путівки дітям в оздоровчі табори.

Діти членів профспілки за рахунок профорганізації мають можливість отримати новорічні подарунки. Для надання матеріальної допомоги студентам, викладачам та іншим членам профспілки профкомом виділяється більше ніж 60 000 грн на рік.

Незважаючи на складне економічне становище в країні, профком докладає всіх зусиль, щоб члени профспілки завжди відчували підтримку та зберігали гарний настрій і оптимізм.